

Я пишаюся вами, герої...

Зовсім скоро свято Великої Перемоги. У цей день по-особливому стає тепло на душі. Чому? Та ось у чому справа. Родина знову збереться за одним столом. Усі зайві думки – геть. Усі справи – зачекають. Зараз бабуся почне свою розповідь про ті далекі воєнні часи. Укотре слухаєш, а серце щемить, відчуваєш гордість за своїх предків. А ким же вони були? Ось послухайте.

Адиширинзаде Емруллах Адиширин огли народився 1922 року в місті Кахі (Азербайджан). Це рідний дядько моєї бабусі (по лінії мами). Його призвали на фронт 1941 року. Воював у складі 2-го Українського фронту. Потрапив до розвідувальної роти. Там став командиром. Неодноразово перетинав лінію фронту, ходив у тил ворога, приводив «язиків» (для отримання інформації про склад і розташування сил і техніки противника). Одного разу прадідусь підірвав міст, щоб затримати переправу ворожої техніки. За цей подвиг його було нагороджено орденом. І це була далеко не остання його нагорода. Отримав не одне поранення. Війну закінчив прадідусь у званні майора. Потім вступив до Першого московського медінституту, який закінчив 1952 року. Опісля жив і працював у Самарі, обравши шлях науки. На щастя, доля йому дозволила побачити своїх дітей, онуків і навіть правнуків. Оце, казав він завжди, і є його найбільша нагорода.

Доля трьох братів бабусі (по лінії батька) склалася по-іншому. Вони всі як один пішли на війну 41-го. І всі померли смертю хоробрих. Один дійшов до Праги, його було вбито в одному з боїв під час звільнення міста. Другий – танкіст – помер у битві на Курській дузі. А третій – пропав безвісти.

Така ось історія моєї родини, наших героїв...